

«ALGUN DIA CALDRÀ EXPLICAR TOT L'AFER DE BANCA CATALANA»

Lluís Prenafeta, el poder i el silenci

Lluís Prenafeta és secretari general de Presidència i assessor de Jordi Pujol en cada un dels seus actes de govern. Tot i abandonar el seu discret pla quan fets puntuals ho demanen, sap mantenir una aurèola de misteri que no desmenteix el seu proclamat pragmatisme.

F. Nicolàs i J. M. Pasqual

El primer decret que signà Jordi Pujol com a president de la Generalitat, ara fa vuit anys, va ser aquell pel qual nomenava secretari general de Presidència el, fins aleshores, empresari Lluís Prenafeta. Des d'aquell dia i sempre a l'ombra, en un discret segon pla del qual tan sols l'han tret fets puntuals, el secretari general de Presidència no s'ha mogut del costat del president, assessorant-lo en tots i cadascun dels viatges, les compareixences i els actes de govern d'aquestes dues legislatures.

Amb una aurèola de misteri que no desmenteix el seu proclamat pragmatisme i que ell mateix cultiva a colp de silencis, s'endevina en Prenafeta un adversari temible i un col·laborador impagable, d'una fidelitat personal —en especial a Jordi Pujol— que arriba al mimetisme físic. Només desentonen, en una aparença física demolidorament normal, aquests ulls verd grisosos d'inquietant viva felina: no se li n'escapa una. I potser no és massa modest, però, com diria el seu admirat Winston Churchill, és que Lluís Prenafeta té poderoses raons per no ser-ho.

—¿Per què fa tanta por Lluís Prenafeta?

—Jo suposo que no és veritat, que faci por; forma part del clixé en què alguns m'han volgut situar. El que passa és que, en estar tan a prop del pre-

sident i tenir una ascendència si més no, constant davant d'ell, hi ha qui pensa que una manera de poder erosionar o destruir el president passa pel seu *entourage* més pròxim. Una de les meves tasques és fer que això no es produeixi, és clar. I no sé si faig por o no en faig, però tinc un sentit de la responsabilitat molt accentuat i, per tant,

el que faig aquí ho porto fins a les últimes conseqüències. Si això espanta algú... bé, no sabria pas què dir-li.

—¿Però, quina és exactament la seva feina?

—Si li explico quina és la meua feina, vostè seria secretària general de Presidència, perquè llavors ho sabria tot... ¡ha! ¡ha! Bé, això és una broma... Però és cert que molts ho voldrien saber, el que faig. Entre parèntesis, li diré

que jo tinc un enorme concepte de la llibertat. I una de les coses que més llibertat em dona són els meus silencis. Em donen una gran llibertat, els meus silencis. I bé, dit això, ¿quina és la meua feina? Jo faig una mica de tot. La Secretaria General de Presidència és com un gran mercat, on hi ha de tot. I té un component polític obvi, que li aporta la gran proximitat i confiança que se suposa que ha de tenir el secretari de Presidència amb el president. És una persona constantment consultada, que fa tasca d'assessor i consultor en molts temes.

—Diuen que vostè és un dels homes més ben informats de Catalunya, també.

—Sí, modèstia a part, segurament.

—Potser és tan poderós per això.

—Miri, per aquest despatx passa tot-hom, ¿sap? No és que jo els cridi; vénen. I si vénen, per força han d'explicar alguna cosa. I jo sóc un home bastant organitzat, tinc prou memòria... I és clar, que tinc informació. Potser tornaré a cometre immodèstia si li dic que tinc molta memòria. Només caldria que la Presidència de la Generalitat fos un lloc on la informació no fos abundosa... Bona i dolenta, és clar. Cal saber també distingir el que és informació i el que no ho és, el que es pot aprofitar i el que no, per fer coses o per no fer-les.

—Doncs es deuen veure coses grosses, des d'aquest despatx.

—Miri, si trec el cap per la finestra, cosa que no puc fer gaire, cada dia veuria una manifestació diferent, per exemple. Però a tot t'habitues: ara ja ni les sento. Amb això vull dir que per més coses grosses que se sentin o es vegin, ja hi estem habituats.

—¿Hi ha molts secrets que mai no podran explicar-se?

—Jo crec que és convenient que algunes coses no s'expliquin mai. Entre altres raons perquè no faria bé a ningú, ni faria bé al país. Però una de les que sí que s'hauran d'explicar algun dia és tot el tema de Banca Catalana. La tremenda jugada política, l'extraordinària jugada que va significar tot aquell afer, i que aquests dies anirem veient clara.

—¿No en podria donar més detalls?

—No. Pensi que s'ha parlat i s'ha escrit tant sobre Banca Catalana... Però encara no és el moment d'explicar els motius pels quals es va fer aquesta jugada. Més endavant se'n parlarà. És evident que, com a punt principal, es tractava de decapitar la figura del president Pujol, fet amb el qual tocaven un segment molt important de Catalunya. Però la desfeta de Banca Catalana, en tant que instrument financer i un dels eixos més importants de què es disposava per a la reconstrucció de Catalunya, per convertir-la en allò que volem que sigui, l'han fet: se n'ha anat enlaire. Algun dia caldrà explicar-ho bé.

—Sembla que en Lluís Prenafeta és al president Pujol el que Alfonso Guerra a Felipe González.

—No, no. Jo sóc més baix que el senyor Alfonso Guerra, i més simpàtic que ell, també. Crec que no m'hi assemblo gens, ¿eh?

—¿Què en pensa, de Guerra?

—No el conec personalment. Només

hi he parlat una o dues vegades. Pel que fa a la seva personalitat política... bé, és un oponent. Segurament té poca sensibilitat pel que representa Catalunya, segurament no li caiem gens bé, i probablement té una opinió poc positiva de nosaltres.

—*¿Fins a quin punt la idea que l'adversari ve de Madrid és un ressort polític que cal anar ventilant de tant en tant?*

—Això no és una estratègia, això és una realitat. Jo podria posar-ne molts

exemples. No cal. Moltes vegades han dit que som uns victimistes i que ens anava bé això de l'enfrontament amb Madrid, però el que nosaltres volem és que quan tenim la raó, que se'ns doni, com va passar amb tot l'afer del finançament o amb tot el tema de la sanitat. Però la bronca no ens interessa, perquè amb la bronca no es construeix res, i nosaltres som constructors en el bon sentit de la paraula, i per tant tenim l'obligació, la imperiosa obligació, d'entendre'ns amb el govern de Ma-

drid. Però passa que es fa molt difícil. Moltes vegades que hi havia possibilitat d'entesa ens han respost amb el silenci; una vegada, amb una querella, i altres amb un cert menyspreu. No descobreixo res dient que el govern central té un concepte molt estatalista de la política, i en això de les autonomies penso que no hi creuen massa.

—*Ara es parla d'anar cap a una reforma de l'estatut, precisament.*

—Si vostè repassa el debat al Parlament de Catalunya del febrer de l'any passat, aquell sobre l'aplicació de l'estatut, veurà com el president enumerava una sèrie de punts necessaris perquè no s'hagués de donar la raó als que demanen la reforma de l'estatut. Han passat dotze mesos i jo crec que en pocs punts s'ha complert. En tot cas, com deia el president, la reforma de l'estatut és un tema que cal plantejar-se quan s'hagin esgotat totes les vies. Aleshores es veurà si cal realment la revisió de l'estatut. I, és clar, la reforma de l'estatut suposa la reforma de la Constitució, que no és cosa que s'arregli amb una telefonada. Aquestes coses se sap com comencen, però mai com s'acaben.

—*Abans deia que els seus silencis li preserven molts espais de llibertat. ¿Ha callat també moltes coses en l'afer de les loteries?*

—No, no n'he callada cap. En absolut. Jo he dit el que jo sé. Ara bé, com m'atribueixen tantes coses a mi, en el sentit que jo vaig ser el creador de l'ens del joc, com el de TV3... Tot això és cert, però en el moment que va estar creat, ja hi va haver uns directors i un president que se n'ocupen. Jo puc dir tot el que sé del temps en què vaig ser president i em vaig ocupar de la creació de l'ens del joc, però no puc dir res del que ja no he seguit. Però, a més, estic convençut que he dit tota la veritat i que tots, tots, van dir la veritat.

Era un problema d'erosió política i d'aplicació arbitrària de la demagògia, i no su-

«Molts ho voldrien saber, què faig».

posava cap sorpresa perquè ja ho han fet moltes vegades. En aquest cas els mitjans de comunicació s'hi van enganxar d'una manera massa ingènua, ja que, si haguessin analitzat el que volien dir, haurien comprovat que no hi havia res absolutament. Ja veu com ha acabat aquest tema: ara, a Madrid fan la Bonoloto, segurament envaint una de les nostres competències, i tots aquells que cridaven contra la lotto catalana, els que més cridaven, ara no han obert la boca. És curiós, si més no.

—*¿La Generalitat recorrerà contra el Bonoloto?*

—Sí, segur. Ja s'ha decidit. Fins ara n'hem presentat dos, de recursos: el de la creació de l'Ente de Apuestas i Loterías, i el de quan van fer la Loteria Primitiva, als quals s'afegirà ara aquest. Però és clar, això del Tribunal Constitucional és molt lent, ja fa molts anys que tenim posats els altres dos recursos.

—*¿Pensa que, de tota manera, es va cometre algun error en el procés de creació de les loteries catalanes?*

—Jo crec que no s'hi ha comès cap error. Potser es va actuar amb precipitació pel que fa al tema de les freqüències, en un principi, per les quals havíem presentat la sol·licitud, però encara no teníem la banda assignada... Però, pel que fa a la resta, el que passa és que hi ha hagut una campanya brutal. I les enquestes que tothom fa, i que evidentment també jo faig, han demostrat que aquest afer no ens ha provocat cap forat electoral, a banda que el debat al Parlament va aclarir prou les coses; així, en definitiva, a qui ha perjudicat tot això ha estat a ells. Quan es diu una cosa o s'insinua, o bé es demostra o l'efecte boomerang és immediat.

—*En aquest cas s'ha acabat als tribunals, també.*

—És una cosa que jo havia de fer, que em corresponia jurídicament, i no vaig dubtar-ho ni un moment. Una cosa és el llenguatge polític, el llenguatge erosionador de l'adversari, fins i tot, però quan s'arriba a punts que ultrapassen el que en podríem dir l'ètica del comportament normal, no es pot acceptar. S'ha de posar en mans dels que administren justícia. Jo vaig fer una demanda civil que està en curs; primer perquè crec que ho havia de fer, i segon, perquè d'una o altra manera s'havia de tallar la dialèctica enfurida que s'havia apoderat d'alguns membres del Parlament.

—*¿Fins a quin punt va quedar afectat personalment el president Pujol amb tot aquest afer?*

—El president és un home càlid, però d'un tipus de calidesa d'aquesta que Josep Pla en diu «un apassionat en fred». S'agafa les coses amb una extraordinària serenitat i fredor. Era una jugada que, evidentment, els feia molt de mal, perquè, en treure nosaltres aquesta loteria, a banda de restar ingressos a les loteries de l'estat, establien un precedent que donava peu a totes les altres comunitats autònomes per posar en marxa les seves loteries. Imagini's quina pèrdua d'ingressos per a les loteries de l'estat suposarien disset loteries autònomes. A nosaltres no ens ha fet mal, perquè sortosament la nostra loteria va bastant bé, però, ¿quina comunitat s'atreveix ara a treure una loteria?

—*¿El partit en el govern de Catalunya va avaluar en algun moment la pèrdua d'imatge respecte als seus electors que podria suposar la promoció del joc, un tema controvertit i llefiscós?*

—¡Home, és que si no el posem en marxa nosaltres, el posen des de Madrid! Nosaltres tenim una competència i l'exercim, com les hem d'exercir totes, fins i tot la de presons. És que nosaltres creiem que això de les autonomies va de veritat, ¿eh? No, com altres, que es pensen que és una broma. Si tenim la competència del joc, l'hem d'exercir, i si a més podem aconseguir-ne, a través d'ella, uns ingressos per al tresor de la Generalitat, ¿per què no hauríem de fer-ho?

—*¿Perquè s'ho quedin a Madrid? ¿La gent juga igual? I, a més, les loteries de la Generalitat signifiquen que el que es juga a Catalunya es queda a Catalunya. I li recordo que no suposen ni el cinc per cent del que es juga: a Catalunya hi ha Loteria Nacional, les apostes hípiques, la Loteria Primitiva, la de l'ONCE, ara el Bonoloto... ¿I la gent s'estripa les vestidures perquè la Generalitat treu la seva loteria?*

—*¿Vostè ha fet de parallamps, en aquest cas?*

—Jo faig sempre de parallamps. Però dec ser un bon parallamps.

—*Vostè mateix va posar en marxa, anys ençà, el projecte de TV3. ¿Què en pensa ara, d'aquesta televisió?*

—TV3, la va fer, en primer lloc, un equip de professionals extraordinaris capitanejats per Alfons Quintà. És evident que jo hi vaig contribuir i crec que els que van participar en el projecte em reconeixeran que vaig aportar totes les facilitats possibles perquè esdevingués una realitat i, a més, una realitat de qualitat. Una vegada constituït l'ens, TV3 ha funcionat al seu aire, amb els seus òrgans directius. La qualitat i la

credibilitat de TV3, com ho indica l'increment constant d'audiència, és molt alta. La carta de garantia i la carta de presentació de TV3 són els seus constants augments d'audiència i d'acceptació.

—*De tant en tant, es fan sentit crítiques a la pluralitat ideològica de TV3, que l'oposició socialista considera insuficient.*

—Bé, és lògic que l'oposició digui aquestes coses. ¿Què diria, si no? El problema de l'oposició és que no tenen programa, que no tenen allò que se'n diu arguments polítics convencionals,

DOMÈNEC UMBERT

i llavors han d'anar buscant i posant el dit en forats que ells mateixos s'inventen. L'oposició, i sobretot determinada oposició, té un sentit excels del maniqueisme. Vostè vagi pel carrer i pregunti a la gent, a Catalunya, a València, a les Illes, allí on es veu, si la credibilitat de TV3 és bona o no, i sobretot si els informatius són creïbles o no. Li puc assegurar que, de totes totes, són molt més creïbles que els de Televisió Espanyola.

—*S'ha parlat, especialment des*

d'instàncies convergents, de la necessitat d'un quart canal televisiu a Catalunya. ¿Què en pensa, d'això?

—Crec que molt aviat se n'hauran d'estudiar les possibilitats, les jurídiques i les tècniques, i les de viabilitat. Crec que haurem d'estudiar-ho seriosament d'aquí a poc.

—*¿Serà un canal etnològic o etnogràfic, com va dir algú?*

—Serà un canal institucional. Si és que és possible, perquè ja li he dit que s'hauran d'estudiar tots els elements jurídics, tècnics i de viabilitat. Això no vol dir que altres col·lectius, amb el

—Cap. Jo sempre he dit queestic a la política pel senyor Pujol, i el dia que ell no em necessiti, me n'aniré a casa meva. No aspiro a cap càrrec polític ni més amunt ni més avall. Ara, si el que em vol preguntar és si continuaré, evidentment que sí, perquè mentre el president em necessiti, no vull ni puc ni he de deoxar-ho.

—*¿Quants anys queden a Jordi Pujol de president de la Generalitat?*

—De moment, quatre més. I dic de moment, però en política quatre anys són molts. Ja ha fet vuit anys de president, i ara en farà quatre mes... Però,

és molt important, i per damunt d'aquest partit i els seus dirigents, hi ha aquest teixit que s'ha escampat per tot el país. Aquesta capillaritat intersticial de tots els estaments socials, econòmics, esportius, polítics, que s'ha fet a Catalunya, i que és una xarxa molt forta. No crec que s'hagi plantejat si hi haurà un altre Pujol perquè, per a bé o per a mal, tothom és irrepètible, i ell ho és.

—*Les eleccions encara es guanyen en bona part basant-se en persones concretes, tanmateix.*

—Les persones les guanyen, però han de demostrar la seva credibilitat aplicant els programes que han d'aplicar. ¿Perquè té Pujol la credibilitat que té? Perquè compleix el que diu. El que vam prometre en les eleccions del 80 i del 84 s'ha complert en un noranta per cent, i això té un pes. Vostè vagi pel país i pregunti. Si el senyor Pujol té carisma, ha de ser per alguna cosa. Primera, perquè en té, segona, perquè és un home que es fa creure, que quan fa una cosa la fa perquè la vol fer i perquè creu que és convenient. No és fàcil concentrar aquests fets en una sola persona, i de seguida es descobreix quan un carisma és buit. El que passa amb el president Pujol és que té un carisma ple, un carisma de credibilitat.

—*¿Hi ha colps de colze, a Convergència, per erigir-se com a successor?*

—No. A mi, no em consta i, com ja li he dit, jo sóc una persona molt ben informada. És lògic i humà que en el moment que encara no veig, ni l'endevino, que el president Pujol consideri que ha de deixar la presidència de la Generalitat, que la gent que aspira a aquest càrrec intenti demostrar els seus mèrits i les seves capacitats per tal de ser-ne l'eventual substitut. Ara per ara no s'ha produït, es digui el que es digui. A Convergència la figura del president no l'ha discutida mai ningú.

—*¿Quins són els motius de discussió interna?*

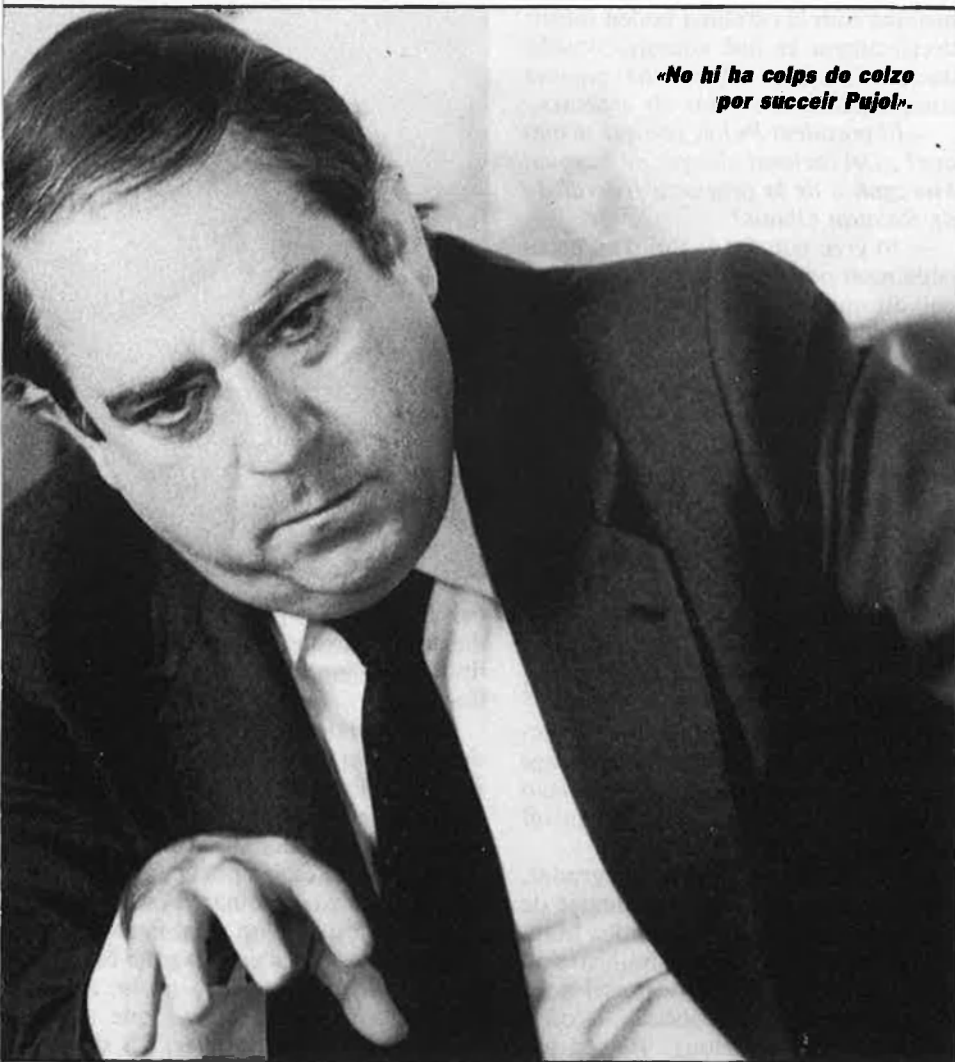
—Els lògics, els normals. Sobre aplicacions determinades de qüestions de tipus polític, o reaccions davant de fets concrets. És bo, normal i desitjable, perquè serveix per aclarir les coses.

—*¿Fins a quin punt es rebaixen uns principis nacionalistes per tal de dur a terme una pràctica de govern?*

—Si em pregunta si hem rebaixat el nacionalisme, i si no m'ho vol preguntar també li ho diré, no l'hem rebaixat gens. Passa que hi ha moltes maneres d'aplicar aquest nacionalisme. Nosaltres l'estem aplicant d'una manera determinada, que en cap cas és una manera rebaixada.

—*¿Com la definiria? ¿Cautelosa?*

**«No hi ha colps de colze
per succeir Pujol.»**

mateix dret que puguin tenir els organitzadors del Canal 10, puguin aspirar a tenir uns altres canals. Però això és del tot al marge del quart canal.

—*¿Hi ha un termini fixat per dur endavant aquest projecte?*

—Jo crec que abans de mig any. En sis mesos crec que podrem dir si estem en condicions o no de fer realitat aquest projecte.

—*A banda del seu càrrec actual, ¿quines aspiracions polítiques té Lluís Prenafeta?*

si el que em vol preguntar vostè és si en acabar l'any 1992 es tornarà a presentar, la veritat és que no ho sé. Ja ho veurem.

—*¿Preocupa al president el fet que no hi hagi, de moment, un successor previsible en les mateixes files de CiU?*

—No sé si s'ho ha plantejat. Ell sap que a Catalunya hi ha d'haver més Pujols, i un dia o altre s'hauran de buscar. És lògic que pensi que el seu successor haurà de sortir de les files de Convergència i Unió. Per a Pujol, CiU

—Jo en diria *gradual*.

—*Tan ben informat com està, ben segur que té una travessa ben argumentada dels pròxims resultats electorals.*

—No s'oblidi dels meus silencis, ¡ha! ¡ha! En el mes de maig, que és quan se celebraran les eleccions, nosaltres aspirem a la majoria absoluta. Necessitem la majoria absoluta per seguir endavant amb les coses que durant aquests vint anys hem anat materialitzant i que cal consolidar. Treballarem per aconseguir-la i probablement podrem, però no ens hem d'adormir.

—*Entre els sondeigs que han correut aquests dies en boca de tothom n'hi ha un que ja porta el nom popular de Sondeig Prenafeta. És el que prediu la pràctica desaparició del Parlament de tot allò que no sigui Convergència i el PSC.*

—Aquest, només el sé jo, és curiós. Miri, jo no sé si és possible o no que desapareguin les altres forces, en concret Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya, del mapa polític parlamentari. Ja ho veurem. El que sí que sembla és que les coses van justes per a aquestes formacions, però, com que hi ha molt d'electorat amagat que a la llarga sempre surt, i com a les eleccions sempre hi ha poc per a matisos molt primers...

—*¿A vostè, li semblaria positiu que s'instaurés definitivament un bipartidisme absolut CiU-PSC?*

—Jo crec que no, que no seria positiu.

—*Situant-nos en la data, encara desconeguda, que Jordi Pujol abandonés la Generalitat, ¿és possible, com s'està dient en alguns àmbits, que el seu futur polític fos a Europa?*

—Aquesta és una pregunta que està sorgint arreu. A través dels seus viatges, el president ha fet una tasca important, i és que Catalunya pot fer dues coses: o tancar-se a la seva closca i fer una política interna, o bé obrir-se. I aquesta és la nostra: obrir-nos arreu. A Madrid, a Aquisgrà, a Brussel·les, etc. El president ha fet una política europeïsta, primer perquè la sent, i després, perquè està convençut que és absolutament necessari per a Catalunya.

Hem de donar a conèixer Catalunya. ¿Quin dubte hi ha que avui Catalunya és més coneguda a Europa que l'any 80? Doncs, ho és gràcies a tots aquests contactes que estem fent cada vegada que sortim: inversions, contactes polítics, manifestacions culturals, etc. La missió del president és donar a conèixer Catalunya, perquè Catalunya avui és una realitat absolutament singular. És evident que té una gran personalitat, i que és una de les àrees amb més

força a tot Europa, en el terreny econòmic, en el cultural... És evident que progressa clarament, i que això se sap avui a Europa. Ara bé, si el president Pujol farà política a Europa o no la farà... No li descobriré res dient que el president Pujol té un gran prestigi polític al continent. Però, ara per ara, ha de continuar sent president, no cap altra cosa.

—*¿És possible avui que en el marc europeu una nació sense estat passi a ser una nació amb estat?*

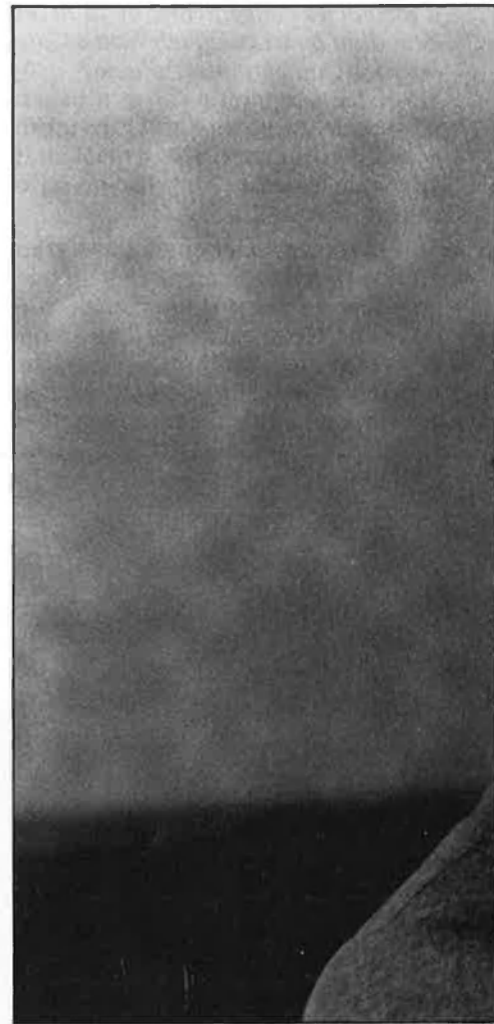
—No, no va per aquí. Crec que la consolidació d'Europa s'ha de fer a través dels estats, però també crec que nacions com la catalana poden influir decisivament en què aquesta consolidació d'Europa tingui una riquesa complementària en tots els aspectes.

—*El president Pujol, ¿de què té més por? ¿Del carisma olímpic de Pasqual Maragall o de la proposta federalista de Raimon Obiols?*

—Jo crec que Jordi Pujol es preocupa molt poc dels seus oponents. No vull dir que els menysprei o que els ignori, sinó que no li provoquen preocupació. Jo crec que són els altres els que s'han de preocupar, perquè ell és el president. Pel que fa als Jocs Olímpics i la seva repercussió en una imatge determinada, només cal dir que en les últimes eleccions municipals, després d'haver aconseguit els Jocs, el senyor Maragall va treure menys vots que no pas quatre anys abans, fet que és prou significatiu. Pel que fa al federalisme, segurament l'endemà de les eleccions ja no se'n parlarà, ningú no se'n recordarà més.

—*En aquests quatre últims anys potser s'ha deteriorat una mica la imatge de la Generalitat com a administració pública, en el sentit que s'ha deixat portar per la inèrcia.*

—Jo no crec que s'hagi degradat, crec que ara és el millor moment de l'administració en tots els sentits. Mantenim una qualitat d'administració molt alta, però és cert que potser a vegades hi ha una certa inèrcia, i convé fer algunes correccions. Potser podríem caure en la temptació d'un mimetisme amb els defectes de l'administració espanyola, una temptació que no és conscient i que procurem defugir. També cal tenir en compte que la Generalitat deu tenir sobre vuitanta mil funcionaris, i d'aquests ni un cinc per cent han entrat amb el govern de la Generalitat, són bàsicament transferits. Aquí sí que hi ha uns orígens i uns mimetismes que cal evitar. Jo tinc el concepte que cal imposar una gran agilitat a la nostra administració, iestic convençut que hauria de ser així. Un

dels punts en què posarem més l'accent durant la pròxima legislatura és la qualitat de la nostra administració, en millorar-la.

—*Parlem de futbol. ¿Què en pensa, de la gestió de Núñez al front del Barça?*

—Ah... ¡ha!, ¡ha! Això del Barça no va bé. Està en una situació realment dolenta. El Barça sempre ha tingut una complexitat extraordinària, la mateixa complexitat que té un país. Però efectivament, les coses no van gens bé. Jo crec que fa la sensació —no ho afirmo, però fa la sensació— que s'ha perdut la carta de navegar. La situació és molt dolenta i entre tots s'ha de meditar què passa. No sé si amb els actuals directius o amb uns altres, no hi puc entrar.

—*¿Hi ha hagut intervenció dels partits polítics en aquest afer?*

—Jo no sé si ha hagut o no intervenció dels partits polítics, però li puc assegurar que de la banda de Convergència i Unió ni de la de la Generalitat no n'hi ha hagut.

—*Però a vostè se li ha atribuït el paper de mitjancer.*

—Jo he fet de mitjancer perquè han

«L'endemà de les eleccions ningú no recordarà el federalisme».

una intervenció en el redreçament del club, que no és cert.

—Això que acaba de dir podria justificar l'acusació que fa sovint l'oposició a Convergència de patrimonialitzar els signes d'identitat de Catalunya.

—Ja li he dit que sempre, relacionat amb el Barça des de dins o des de fora, hi ha algú proper a Convergència. Seria una mica estrany que en aquest engranatge, en aquesta simbiosi Barça-país, en aquest teixit social, no hi fos Convergència.

—Però, segons vostè, ¿què és i què representa Convergència?

—Convergència representa, i vol representar, la realitat d'un segment important del país. La realitat vol dir tot: les seves arrels, el seu desenvolupament cultural, la preservació de la seva llengua, la millora del país i la seva qualitat de vida. És evident que per això guanyem les eleccions, a part del president de la Generalitat. Convergència està present en la realitat del país, de qualsevol dels pobles de Catalunya. O sigui, tot, perquè és un segment molt important.

—¿Què pensa vostè quan sent aquella frase de «Feta la Llei, Prenafeta la trampa»?

—Això només ho he llegit una vegada, i no sé massa bé què vol dir. La gent que em coneix es queden astorats quan llegeixen determinades coses. Jo només li'n posaré un exemple, consti que no faig res per canviar aquests clíxès, tinc altres coses millors a fer que cuidar la meva imatge. Miri: en vuit mesos no ha marxat del meu costat ningú dels que treballen amb mi. Ni les secretàries, ni els directors generals... ni un. I crec que és un bon símptoma, perquè ells són qui millor pot valorar com sóc. La imatge que m'han posat no es correspon en absolut amb la veritat. Sóc una persona que procura ser simpàtica, mentre la gent es creu que sóc seriós i adust. Passa que, a vegades, em va bé donar aquesta sensació. I també tinc una capa important de sana frivolitat, cosa que la gent no sap.

—¿Sap que la seva semblança, sobretot física, amb el president Pujol comença a resultar inquietant?

—¿Jo? Però si tinc més cabells que ell! Tots dos som baixos, ell una mica menys que jo, i jo sóc més jove, però crec que no ens assemblen... Encara que això del mimetisme és veritat. L'altre dia em van dir que, sense adonar-me'n, faig els mateixos gestos que ell. És possible, però en tot cas és inconscient... □

passat una sèrie de coses estranyes i que es fan difícils d'entendre, però en qualsevol cas perquè m'ho han demanat. Per exemple, en Josep Maria Gené, que és un assessor meu en temes de relacions públiques i generals, era assessor de Núñez. I, en un moment determinat, quan Núñez decideix no firmar el contracte amb TV3, en Gené dimiteix com a assessor seu, perquè hi està en desacord. Llavors es va dir que, com Gené és assessor meu, jo el vaig obligar a dimitir. Això no és cert, i suposa conèixer molt poc el senyor Gené, que és un home que actua amb completa llibertat. De fet, si m'hagués demanat consell, jo li hauria dit que no dimitís. Després, tot l'afer de TV3: aquell programa que va venir José María García i que a la directiva del Barça no li va semblar bé, i considerarà més oportú signar el contracte amb TVE. Ara es demostra que s'havia equivocat, perquè ja es veu quin ús en fa TVE de l'exclusiva que li va donar el Barça. Evidentment, en aquest tema jo no hi vaig entrar.

En segon lloc, hi ha un fet desgraciat que és el que afecta el meu fill, que és soci del Barça, i no deu ser massa simpatitzant d'en Núñez, i que va anar

al Camp Nou amb uns amics, portaven una pancarta, i els van estomacar. Resulta que aquells nanos, dos d'ells, duïen unes invitacions de les que el Barça dóna cada setmana a la Generalitat. No era el meu fill el que les duïa, perquè ell és soci del Barça des de fa deu anys, i anava amb el seu carnet. Tot això sumat, fa que la directiva del Barça pensi que hem començat una guerra contra ells, cosa que no és certa. Ja tenim prou problemes al govern de la Generalitat per immiscir-nos en aquestes coses.

I hi ha una altra cosa: el Barça té vuitanta mil, o cent mil, associats. Un vuitanta o un noranta per cent d'aquests associats segur que són votants de Convergència. Segur. I és lògic que entre els que van en favor de Núñez, els que van en contra, els que tant els fa, sempre hi ha gent de Convergència. Segur que amb el mateix Núñez hi ha directius propers a Convergència, i entre els seus detractors també hi ha gent propera a CiU... Sempre trobaràs algú proper a Convergència quan es parla del Barça. Això fa que es pensi que es té o es vol tenir

DOMÈNEC UMBERT